

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 23Co/11/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115220180
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8115220180.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Marianny Hirkovej, v spore žalobkyne K.. U. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. N. XXXXX/X, XXX XX N., zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 788,70 eur s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 13C 321/2015-19 zo dňa 22.11.2019 takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok a vracia vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie prvoinštančnému súdu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd žalobu zamietol. Žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Prvoinštančný súd vychádzal zo žaloby, ktorá bola súdu doručená dňa 29.7.2015, kde sa žalobkyňa domáhala, aby súd rozhodol o povinnosti žalovaného vydať jej bezdôvodné obohatenie vo výške 788,70 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,15 % ročne zo sumy 788,70 eur odo dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby žalovanému a nahradiť trovy konania.

Prvoinštančný súd zistil, že na základe žiadosti žalobkyne o poskytnutie revolvingového úveru zo dňa 17.1.2006, ktorú posúdil ako návrh na uzavretie v ňom špecifikovanej zmluvy, ktorá bola následne dňa 19.1.2006 schválená žalovaným s rovnakými podmienkami, ako boli uvedené v návrhu, čo súd posúdil ako prijatie návrhu a uzavretie zmluvy, žalovaný poskytol žalobkyni finančné prostriedky vo výške 1.003,78 eur. Žalobkyňa mu uhradila 1.792,48 eur. Podľa prehľadu splátok predložených žalobkyňou jej posledná úhrada vo výške 1.015,73 eur bola vykonaná dňa 26.2.2007.

Prvoinštančný súd po právnej stránke vec posúdil podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a ďalej podľa § 100, § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Vychádzal pritom z tvrdenia žalobkyne v žalobe, kde žalobkyňa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia odvodzuje z neprimeranej výšky dojednanej odplaty za úver, ako aj z nedostatku náležitostí uzatvorenia písomnej zmluvy o úvere (uvedenia úrokov a RPMN) a svojej platby.

Prvoinštančný súd dospel k záveru, že dohodnutá zmluva o revolvingovom úvere bola písomná a podpísaná žalobkyňou. Jej znenie poznala už od jej podpisu dňa 17.1.2007, resp. jej uzavretia dňa 19.1.2007. Posledná platba, ktorú žalobkyňa v súvislosti s dotknutou zmluvou o pôžičke žalovanému uhradila a na základe ktorej tak bezdôvodné obohatenie mohlo vzniknúť, bola uskutočnená ešte dňa 26.2.2007. Žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia bola podaná po uplynutí viac ako 8 rokov (29.7.2015). Bola uplatnená po uplynutí premičacej doby. Právo žalobkyne bolo premičané, a to jednak po márnom uplynutí subjektívnej dvojiročnej premičacej doby podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka dňa 26.2.2009, ktorú lehotu prvoinštančný súd počítal najneskôr odo dňa jej poslednej úhrady žalobcovi. Vtedy žalobkyňa mala k dispozícii (poznala) všetky skutkové okolnosti o svojom eventuálnom plnení

bez právneho dôvodu a mohla tak prvýkrát podať žalobu na jeho vydanie. Prvoinštančný súd ďalej skonštatoval, že žaloba bola podaná aj po uplynutí trojročnej objektívnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka dňa 26.2.2010, ktorá lehota bola počítaná odo dňa poslednej úhrady, keď k eventuálnemu bezdôvodnému obohateniu z jej úhrad naposledy došlo.

Pri plynutí subjektívnej aj objektívnej premlčacej doby prvoinštančný súd vychádzal z už ustálenej rozhodovacej praxe, poukázal najmä na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo 163/2018, kde pre záver dozvedieť sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto ho získal, je vždy rozhodujúce zistenie skutkového stavu, teda nie posúdenie jeho právnej kvalifikácie.

Ak žalobkyňa všetky rozhodujúce skutkové okolnosti, z ktorých bolo možné vyvodiť, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jej úkor obohatil poznala, po poslednej úhrade, dňa 26.2.2007, mohla podať žalobu a uplatniť si voči žalovanému svoj nárok. K tomu však nedošlo. Nárok žalobkyne prvoinštančný súd považuje za premlčaný, keďže žalovaný sa premlčania dovolal.

Vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe prvoinštančný súd uviedol, že žaloba bola podaná aj po uplynutí trojročnej objektívnej premlčacej doby. V súvislosti s úvahami o 10 ročnej objektívnej premlčacej dobe, ktorú žalobkyňa odvodzovala z toho, že žalovaný nedáva svoje zmluvy do súladu so Zákomom o spotrebiteľských úveroch, prvoinštančný súd uviedol, že s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 238/2017 samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch samé o sebe nemôže bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa).

Prvoinštančný súd poukázal aj na právne závery Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 25Co 84/2018 v obdobnej veci.

O trovách konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, s použitím ust. § 262 ods. 1, 2 CSP a priznal úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Nezistil dôvody pre aplikáciu ust. § 257 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie žalobkyňa. Namietala nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Prvoinštančný súd žalobu zamietol z dôvodu premlčania nároku v subjektívnej premlčacej dobe, ako aj v objektívnej premlčacej dobe, neakceptujúc 10 ročnú premlčaciu dobu. Čo sa týka subjektívnej premlčacej doby, prvoinštančný súd uzavrel, že poslednú platbu zaplatila dňa 26.2.2007, obsah zmluvy poznala od jej podpísania, a preto je nárok premlčaný ku dňu podania žaloby. Vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe prvoinštančný súd považoval za dôležité aplikovať trojročnú premlčaciu dobu, pretože na aplikáciu 10 ročnej premlčacej doby neboli splnené podmienky. Prvoinštančný súd aj pre uplynutie trojročnej premlčacej doby žalobu zamietol.

Subjektívna premlčacia doba môže začať plynúť kedykoľvek počas plynutia objektívnej premlčacej doby. Podmienky pre aplikáciu subjektívnej premlčacej doby sú v prvom rade vedomosť o bezdôvodnom obohatení a vedomosť o osobe, ktorá sa na úkor oprávneného obohatila. Žalobkyňa namietala, že nevedela, že platby, ktoré od nej žalovaný prijal nad výšku istiny, prijíma protizákonne. Žila v omyle, že žalovaný tieto platby prijíma v súlade so zákonom. Verila tomu, že pri poskytovaní úveru postupuje žalovaný s náležitou odbornou starostlivosťou podľa zákona. Až od Združenia na ochranu spotrebiteľov sa dozvedela, že žalovaný od nej prijal platby v rozpore so zákonom a že jej predložil na podpis formulárovú spotrebiteľskú zmluvu, ktorá vytvárala dojem, že na platby má právo. Namietala, že na to, aby mohla v subjektívnej lehote uplatniť si svoje právo, musí vedieť o tom, že na jeho úkor sa žalovaný neoprávnené obohatil a môže uplatniť svoje právo a ešte osobitne zdôrazňuje, že je dôležitá aj vedomosť o tom, že právo môže byť uplatnené. Tieto okolnosti prvoinštančný súd nezohľadnil.

Namietala plynutie objektívnej premlčacej doby, keď prvoinštančný súd neakceptoval 10 ročnú premlčaciu dobu. Je toho názoru, že v čase prípravy a podpisovania zmluvy bezdôvodné obohatenie neexistovalo, ale v čase prijímania jednotlivých splátok, na ktoré žalovaný nemal nárok, bezdôvodné obohatenie začínalo vznikáť. Žalovaný dlhodobo opakovane poskytuje spotrebiteľské úvery na základe vadných zmlúv. Ide o úmyselné konanie vedúce k bezdôvodnému obohacovaniu tým, že nedáva svoje zmluvy do súladu so spotrebiteľským právom. Žalovaný sa na úkor spotrebiteľov obohacuje úmyselne a nejde o náhodné jednorazové nedbanlivostné zlyhanie. Žalovaný ako profesionál v poskytovaní úverov nepoznal spotrebiteľské právo a prijímal platby nad spotrebiteľovi poskytnutú sumu pri neplatných úveroch, alebo nad istinu úveru pri bezúročných a bezpoplatkových úveroch. Žalovaný prijímal platby od spotrebiteľa po splatení spotrebiteľovi poskytnutej sumy, prijímanie takýchto platieb v dobe, kedy už veriteľovi je známa judikatúra k bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a kde k nedbanlivosti spotrebiteľských zmlúv, a to nielen týkajúca sa iných podnikateľských subjektov

poskytujúcich spotrebiteľské úvery, ale aj vo veciach, v ktorých bol sám stranou takéhoto konania, ide o dôkaz o úmysle veriteľa bezdôvodne na úkor spotrebiteľa sa obohacovať. V takom prípade je potrebné aplikovať 10 ročnú objektívnu premlčaciu dobu.

Vzhľadom na všetky okolnosti a s poukazom na existujúcu judikatúru v otázke premlčania navrhla rozsudok prvoinštančného súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žiadal, aby odvolací súd odvolanie zamietol a napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. Uplatnil si trovy konania.

Žalobkyňa v odvolaní tvrdila, že mala byť aplikovaná 10 ročná objektívna premlčacia doba. Na základe vykonaného dokazovania a preukázané skutočnosti nejestvujú a v konaní neboli preukázané také skutkové okolnosti, ktoré by odôvodnili tvrdenie žalobcu o úmysle získať bezdôvodné obohatenie. Ak teda súd prvej inštancie dospel k záveru, že nie je dôvodné vychádzať z právnej úpravy premlčacej doby v dĺžke 10 rokov, pričom tento svoj právny názor odôvodnil zrozumiteľne a presvedčivo, potom odvolacie tvrdenie žalobkyne nie je dôvodné a oprávnené.

Žalovaný preložil súdu inšpekčný záznam Slovenskej obchodnej inšpekcie zo dňa 16.10.2009 o kontrole dodržiavania najvyššie prípustnej hodnoty odplaty v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z., z ktorého obsahu vyplýva, že došlo k vykonaniu kontroly 10 námatkovo vybraných zmlúv. Podľa kontrolného záveru, vo všetkých takto vybraných prípadoch bola riadne a správne určená RPMN a súčasne bola riadne a správne dodržaná maximálna výška najvyššie prípustnej odplaty a prijatý záver o dodržaní predpísaných náležitostí. Tvrdenie žalobkyne nemá oporu v žiadnej skutkovej okolnosti a vo vzťahu k tej jeho argumentácii, ktorá sa týka prijímania platieb z uzavretej zmluvy od žalobcu, pretože aj v čase ich prijímania je preukázateľné, že žalovaný rozhodne nekonal v úmysle získať bezdôvodné obohatenie. Objektívne nevznikli a nemohli byť žalobkyňou ani preukázané skutočnosti o úmysle žalovaného získať bezdôvodné obohatenie.

4. Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP preskúmal napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu podľa zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je predčasné. Odvolanie žalobkyne je opodstatnené.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalobkyňa žiadala vydať sumu 788,70 eur od žalovaného z dôvodu, že ide o bezdôvodné obohatenie. V žalobe uviedla a tieto závery prvoinštančného súdu sú nespochybniteľné, že jej vznikol nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia, pretože zmluva, ktorá bola uzatvorená so žalovaným, je v časti úrokov absolútne neplatný právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pretože je v rozpore s dobrými mravmi. Úroky sú tak, ako to uviedol prvoinštančný súd, až ťžernou cenou úveru.

Ďalej žalobkyňa namietala, že zmluva uzatvorená so žalovaným je bezúročná a bez poplatkov, pretože v zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je náležite uvedená RPMN. RPMN vo výške 26,10 % je uvedená iba v bode 5 zmluvy ako údaj o požadovanom revolvingovom úvere, no nie v bode 6, ktorý sa týka údajov o schválenom revolvingovom úvere.

Žalobkyňa tvrdila, že v tom čase správna výška RPMN predstavovala 64,59 %.

Zo strany žalobkyne bol poskytnutý úver (vo výške 1.003,78 eur) uhradený sumou 1.792,48 eur. Preto rozdiel vo výške 788,70 eur žiadala vydať.

Žalobkyňa v žalobe uviedla, že o tom, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil, sa dozvedela od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa v mesiaci apríl 2015, kedy ju informovali o tom, že úverovanie za tak vysokú odplatu je v rozpore s dobrými mravmi.

Ďalej namietala, že vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe už bolo posúdené konanie žalovaného ako úmyselné konanie vedúce k bezdôvodnému obohateniu tým, že nedáva svoje zmluvy do súladu so zákonom o spotrebiteľských úveroch, a preto je objektívna premlčacia doba 10 ročná.

Žalobkyňa podala žalobu na prvoinštančný súd dňa 29.7.2015. K žalobe pripojila žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru / zmluva o revolvingovom úvere, výpočet RPMN, zmluvné dojednania zmluvy o revolvingovom úvere, prehľad platieb žalobkyne.

Prvoinštančný súd vyzval žalovaného na zaujatie stanoviska k doručenej žalobe postupom podľa § 114 O.s.p. Žalovaný dňa 22.9.2015 sa k žalobe vyjadril a v dôvodoch svojho vyjadrenia vzniesol námietku premlčania, a to pre plynutie oboch zákonných lehôt (subjektívnej i objektívnej) posudzovaných pri premlčaní. Namietal, že pre začatie plynutia subjektívnej lehoty je rozhodujúce poznanie skutkových okolností, z ktorých ukrátená osoba môže uplatňovať svoje práva. V tomto smere by to v prípade žalobkyne teoreticky bolo najneskôr pri uhradení poplatku za uzavretie zmluvy a postupom uhrádzaní

jednotlivých splátok, čo bolo najneskôr v roku 2008. Subjektívna lehota žalobkyni už dávno a márne uplynula. Žalovaný poukázal aj na zmeškanie objektívnej lehoty pre podanie žaloby.

Od doručenia vyjadrenia žalovaného k žalobe do rozhodnutia prvoinštančného súdu, ako to vyplýva z obsahu spisu, neboli vykonané žiadne ďalšie úkony. Prvoinštančný súd vo veci rozhodoval na verejnom vyhlásení rozsudku dňa 22.11.2019. V tom čase už platil a bol účinný zákon č. 160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok (účinný od 1.7.2016). V ust. § 470 ods. 1 CSP je uvedené, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Citované zákonné ustanovenie je ustanovením, podľa ktorého nastupuje okamžitá aplikabilita nového procesného predpisu so zachovaním účinkov právnych úkonov vykonaných pred účinnosťou tohto zákona (§ 470 ods. 2 CSP). V takom prípade pre rozhodnutie vo veci je však potrebné zabezpečiť, aby v čase rozhodovania súd mal splnené všetky podmienky konania tak, aby neboli ukrátené procesné práva a povinnosti strán sporu podľa nového procesného predpisu.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalovaný k veci zaujal písomné stanovisko - vyjadrenie. Vo vyjadrení vzniesol námietku premlčania. Žalobkyňa sa k tejto námietke premlčania a k prípadnému preukázaniu dôvodnosti či nedôvodnosti tejto námietky do rozhodnutia prvoinštančného súdu nemala možnosť vyjadriť a predložiť dôkazy svedčiace v jej prospech.

Podľa § 167 ods. 3 CSP, ak žalovaný uplatnený nárok v celom rozsahu neuzná alebo súd neurobí iné vhodné opatrenia, súd doručí vyjadrenie žalovaného žalobcovi do vlastných rúk a umožní mu vyjadriť sa v lehote určenej súdom. Žalobca uvedie ďalšie skutočnosti a označí dôkazy na preukázanie svojich tvrdení; na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd nemusí prihliadnuť. Súd poučí žalobcu o následkoch sudcovskej koncentrácie konania.

Podľa § 296 CSP spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania a zákonnej koncentrácii konania sa nepoužijú.

Z uvedeného vyplýva, že žalovaný vo vyjadrení k žalobe neuznal uplatnený nárok žalobkyne ako spotrebiteľky, a preto v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami bolo povinnosťou súdu vzhľadom na to, že ide o osobitný druh konania podľa § 290 a nasl. CSP s ochranou slabšej strany poskytnúť žalobkyni ako spotrebiteľke priestor na označenie všetkých skutočností a dôkazov na preukázanie svojich tvrdení vo vzťahu k plynutiu subjektívnej ako aj objektívnej premlčacej doby.

Tým, že prvoinštančný súd vo veci nenariadil pojednávanie a nemal úplne zistený skutkový stav, ktorý bol kompetentný aj sám zisťovať bez návrhu (§ 295 CSP), došlo k odňatiu práva konať v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľky a realizovať jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento nedostatok nie je možné odstrániť v odvolacom konaní a na tento nedostatok musí odvolací súd prihliadnuť.

Preto odvolací súd aplikujúc ust. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu zrušil a vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Úlohou prvoinštančného súdu v ďalšom konaní bude vyjadrenie žalovaného z č.l. 12, 13 a 14 súdneho spisu doručiť žalobkyni a ďalej skúmať skutkové okolnosti dôležité pre posúdenie dôvodnosti vnesenej námietky premlčania vo vzťahu k objektívnej a subjektívnej premlčacej lehote, pričom bude úlohou žalobkyne preukázať svoje tvrdenia uvedené v žalobe o počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby, či dôvodnosti plynutia 10 ročnej premlčacej doby. Aj prvoinštančný súd bude mať možnosť sám vykonať dôkazy dôležité pre posúdenie tejto námietky.

Len pre úplnosť, pokiaľ sa týka námietky premlčania, z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa uzatvorila dňa 19.1.2007 formulárovú zmluvu o revolvingovom úvere. Žalobkyňa tvrdí, že táto zmluva je neplatná v časti úrokov podľa § 39 Občianskeho zákonníka a ďalej že je bezúročná a bezpoplatková pre neuvedenie RPMN, resp. pre neuvedenie správnej výšky RPMN v tejto zmluve.

Súdu nič nebráni preskúmať vo vzťahu k posúdeniu námietky premlčania platnosť, resp. neplatnosť tejto uzatvorenej zmluvy medzi stranami sporu a vyhodnotiť, v akom rozsahu a z akého skutkového dôvodu došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu. V závislosti od vyhodnotenia nielen namietaných okolností žalobkyňou v žalobe, ale aj posúdenia súdu, bude vzhľadom na dôvod bezdôvodného obohatenia žalovaného skúmať, kedy začína plynúť subjektívna a objektívna premlčacia doba. So záverom prvoinštančného súdu, že premlčacia subjektívna doba začína plynúť úhradou poslednej platby žalovanej nie je možné sa stotožniť, pretože začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby (§ 107 ods. 1 OZ) je viazaný na skutočnú vedomosť žalobkyne o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a skutočnú vedomosť o tom, kto sa na jej úkor bezdôvodne obohatil. Uhradením poslednej platby žalobkyňou dňa 26.2.2007 žalobkyňa ako priemerná spotrebiteľka nemusela, vzhľadom na to, že ide o spotrebiteľský vzťah s profesionálnym dodávateľom služieb, vedieť a ani len predpokladať,

že žalovanému uhrádza aj peňažné plnenia, na ktoré mu nárok nevznikol. Skutočnú vedomosť nie je možné nahradiť predpokladanou vedomosťou, kde sa žalobkyňa mohla dozvedieť vzhľadom na všetky skutkové okolnosti, že môže podať žalobu na vrátenie bezdôvodného obohatenia. Zákon vyžaduje reálnu vedomosť, nie predpokladanie tejto vedomosti.

Žalobkyňa v žalobe tvrdila, že o týchto okolnostiach sa dozvedela od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa v mesiaci apríl 2015, kde ju informovali o tom, že úverovanie za tak vysokú odplatu je v rozpore s dobrými mravmi. Je potrebné uviesť, že túto okolnosť prvoinštančný súd nechal bez povšimnutia a nevyhodnotil, či práve týmto momentom nezačala plynúť subjektívna dvojročná premlčacia doba.

Pokiaľ sa týka plynutia 10 ročnej objektívnej premlčacej doby, prvoinštančný súd vychádzal z okolností, že lehota začala plynúť opäť uhradením poslednej splátky a plynie len trojročná lehota, pretože túto lehotu nie je možné aplikovať len s odkazom na nedodržanie objektívnych noriem dodávateľom.

Tento záver prvoinštančného súdu je opäť predčasný, keď na vykonanie tohto záveru nie sú zistené žiadne skutkové okolnosti. Nie je vyhodnotený, z akého dôvodu je potrebné vydať bezdôvodné obohatenie a žalobkyňa ako spotrebiteľka nemala možnosť na preukázanie svojho tvrdenia o úmyselnom bezdôvodnom obohacovaní žalovaného predložiť žiadne dôkazy.

Vzhľadom na uvedené okolnosti bude úlohou prvoinštančného súdu doplniť dokazovanie v naznačenom smere, umožniť stranám sporu preukázať svoje tvrdenia a o žalobe rozhodnúť buď v štádiu posúdenia námietky premlčania alebo v štádiu rozhodnutia o uplatnenom nároku žalobkyne meritórne, pokiaľ sa nárok nepreukáže za premlčaný.

6. Prvoinštančný súd v súlade s ust. § 396 ods. 3 CSP rozhodne aj o náhrade trov celého konania.

7. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.